

Sygn. akt V KK 376/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,

w sprawie **E. G.**

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 lipca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...]

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...] i umarzającego postępowanie

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],
uznał E. G. za winnego tego, że w okresie od września 2016 r. do 7 kwietnia

2017 r., w K., znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną J. G. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, w trakcie których znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, kierował groźby pozbawienia życia, naruszał nietykalność cielesną poprzez szarpanie, uderzanie otwartą ręką, popychanie i duszenie, czym wyczerpał znamiona występków z art. 207 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 73 § 2 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 4 lat próby, oddając go pod dozór kuratora sądowego oraz orzekając obowiązki określone w art. 75 § 1 pkt 5, 7a i 7b k.k.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. postępowanie umorzył.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżony został w całości, na niekorzyść oskarżonego, kasacją prokuratora. Skarżący, formułując w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa karnego procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku - art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, że prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 maja 2017 r. wydany w sprawie o sygn. akt sprawy II K [...], skazujący E. G. za czyn z art. 207 § 1 k.k., popełniony w okresie od lipca 2011 r. do września 2016 r. na szkodę żony J. G., skutkował zaistnieniem negatywnej przesłanki procesowej w postaci „*res iudicata*” co do przestępstwa znęcania się nad pokrzywdzoną przez oskarżonego popełnionego w okresie od września 2016 r. do 7 kwietnia 2017 r., które zostało przypisane mu wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 grudnia 2017 r. sygn. akt II K [...], wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest zasadna. Zgodzić się trzeba bowiem ze skarżącym, że wbrew stanowisku Sądu odwoławczego, w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Stwierdzenie Sądu odwoławczego, że przypisany oskarżonemu wyrokiem Sądu

pierwszej instancji czyn jest tożsamy z przestępstwem, za które został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt II K [...], nie znajduje oparcia w realiach sprawy.

Porównanie opisów tych przestępstw każe stwierdzić, że nie pozostają one ze sobą w relacji, która tworzyłaby sytuację procesową prowadzącą do naruszenia zasady *ne bis in idem*. Skoro wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt II K [...], E. G. został skazany za znęcanie się nad żoną J. G. w okresie od lipca 2011 r. do września 2016 r., a wyrokiem wydanym przez Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie przypisano mu znęcanie się nad pokrzywdzoną w okresie od września 2016 r. do 7 kwietnia 2017 r., to nie można uznać, że ten drugi wyrok został wydany z obrazą przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Rozstrzygnięto w nim przecież o kwestii odpowiedzialności oskarżanego za zachowania podjęte w późniejszym okresie czasu i stanowiące w ujęciu historycznym inne zdarzenie.

W przypadku przestępstwa wieloczynowego – a takim jest określone w art. 207 § 1 k.k. znęcanie, samo tylko ustalenie, że zarzucane oskarżonemu przestępstwo stanowi kontynuację zachowania, za które został prawomocnie skazany, nie przesądza o wystąpieniu negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. – powagi rzeczy osądzonej. Jeżeli prawnokarna ocena zachowania oskarżonego, ujętego w ramy zarzucanego mu czynu, obejmującego późniejszy okres znęcania, pozwala stwierdzić, że realizuje ono samodzielnie wszystkie znamiona tego przestępstwa, to nie zachodzą przeszkody procesowe uniemożliwiające pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn.

Niczego w tym zakresie nie zmienia szeroko powoływane przez Sąd odwoławczy orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zaznaczyć zresztą trzeba, że nie tylko nie potwierdza ono słuszności stanowiska Sądu Okręgowego, ale zdaje się w sposób wyraźny przeczyć jego trafności. Nie można skutecznie odwoływać się do poglądów, które zostały sformułowane w zupełnie innych realach faktycznych, niż te, które wystąpiły w niniejszej sprawie. Dotyczą one problemu tożsamości czynu przy przestępstwach, których granice czasowe pokrywały się ze sobą, a sytuacja taka w sprawie E. G. nie wystąpiła.

Mając to wszystko na względzie Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

aw